

lag af Regjeringens Forslag. Derksom der i det ærede Medlems Forslag var fremskommet nye Tanker, nye Principer, som kunde give Grund til ny Behandling af Sagen, var det noget Mindet, men det er der jo ikke. Det ærede Medlems Forslag afviger jo kun fra de tidligere Regjeringsforslag i nogle Punkter, som allerede tidligere have været Gjenstand for Behandling her i Thinget. I et af dem kan jeg godt samstemme med ham, nemlig i den Modifikation, han vil gjøre med Hensyn til Betalingen af den Sum, der sættes i Stedet for i Tilfælde af Aflysning; der er et andet Punkt, hvortil jeg maa være ganske uenig med ham, nemlig i den Bestemmelse, han vil indføre om, at Fideikommissbaandet skal kunne opløses med de 3 nærmest Successionsberettigedes Samtykke, i Stedet for at der tidligere er forlangt Samtykke fra Hovederne for Sidelinierne. Dernæst afviger det ærede Medlems Forslag fra Regjeringens Forslag deri, som den ærede foregaaende Læser bemærkede, at det byder noget Mindre paa et Punkt, som vi vide især ligger dette Things Majoritet paa Hjerte; men nye Principer er der ikke i Lovforslaget, og nogen ny Drøftelse kan der altsaa ikke komme, og at tage den gamle Prøvelse frem igjen, tror jeg i alt Fald, at vi helst skulle være fri for. Hvis det ærede Medlem har haadt til Hensigt at faae konstatere, hvor Ansvarer ligger for, at denne Grundlovsbestemmelse ikke faar sin Opfyldelse, saa er det Noget, jeg egentlig eiheller tror, at han har behøvet at fremlægge dette Lovforslag for; thi det er jo vitterligt for Alle, at der hos et Majoritet i dette Thing er næret en Frygt for, at dette Lovforslag skulde krænke Formaal, som for dette Things Medlemmer staa over det Hensyn, som dette Lovforslag hovedsagelig søger at fremme. Jeg deler fuldkommen den ærede Forslagsstillers Mening om, at Majoriteten i dette Thing ikke har Ret deri, hviere i den Frygt, det næret for, at dette Lovforslag i nogen Maade skulde forringe Jæstebøndernes Stilling paa Majoraterne, eller i den Betragtning, at dette Hensyn skulde staa over det, som er Grundprincipet i denne Lov. Deri er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem; men hvis hans Hensigt ikke er nogen anden end at faae konstatere, hvor egentlig Ansvarer ligger for, at dette Formaal ikke kan fremmes, tror jeg ikke, at det har været nødvendigt at komme frem med Forslaget; thi det er Noget, der ligger tilstrækkelig klart for Alle efter de Behandlinger af Sagen, vi hidtil have haft. Jeg kan derfor ikke se, at det er noget heldigt Skridt, at det ærede Medlem har bragt Sagen frem. Det ærede Medlem vil maaste sige, at der bringes saa mange Forslag frem i denne Samling, som heller ikke have Udfigt til at blive til Love. Det er jo ganske vist; men for det Første er det jo et Spørgsmaal, om det er Noget, der fortjener Ef-

terligning — hvad jeg ingenlunde anser for klart — og dernæst have de andre Forslag, paa hvilke han mulig har tænkt, de saakaldte demonstrative Forslag, i alt Fald Et, som kan naas derigjennem, der kan nemlig naas en rimelig Udfigt til, at de ville gaa igjennem i dette Thing og derved fremme det demonstrative Formaal, man nærmest har for Øie ved at indbringe dem; men denne Udfigt har dette Lovforslag ikke, i alt Fald ikke i en Skikkelse, som er antagelig for den ærede Forslagsstiller, for mig og for Andre, der staa paa samme Standpunkt som han, og, hvad der er vigtigere, antagelig for det andet Thing og for Regjeringen. Jeg vil derfor tilstaa, at jeg tror, at det ærede Medlem vil tjene Sagen bedst ved at tage dette Lovforslag tilbage. Denne Sag, som han har sat sig for at virke for og har Fortjeneste af at have været en af de Første til at give Stodet til at bringe frem i denne Sal, er jo god i sig selv, og jeg er overbevist om, at det Formaal, han i saa Henseende har sat sig, vil blive naat her i Landet, saavel som i alle andre civiliserede Lande i Europa; men jeg tror, at det ærede Medlem ikke gavner Sagen ved at bringe den frem under Forhold, hvor man ikke har nogen Udfigt til at faae den gennemført, og hvor man kun gjør Alverden halot om halot hjed af den, istedetfor at gjenne den til et Tidspunkt, da man kan gjøre sig Haab om at gennemføre den.

Justitsministeren: Denne Sags tidligere Historie indholder jo tilvissé ikke nogen Opfordring til at dvæle længe ved Lovforslaget, som det nu foreligger, og de Varsler, som allerede ere komne frem om dets sandsynlige Stæbne i denne Session, kunne ganske vist ikke forøge Opfordringen til at dvæle længe ved samme. Naar jeg tager Ordet, er det kun, fordi jeg anser det for rigtig at udtale, at ogsaa den nuværende Justitsminister ligesom hans Forgænger stiller sig velvillig til Sagen. Jeg har tidligere som Medlem af dette ærede Thing haft Leilighed til at udtale min personlige Anskuelse om Forholdet, og denne Anskuelse har jeg ikke forandret. Det foreliggende Lovforslag slutter sig jo væsentlig til det Lovforslag, der tidligere har været indbragt af Regjeringen. For saa vidt der er gjort Forandringer paa nogle enkelte Punkter, vil jeg dog ganske kort berøre disse Punkter, for at i alt Fald min Stilling til Sagen kan være klar. Den ærede Forslagsstiller har saaledes udvidet Omraadet for Lovforslaget derved, at han under samme har indbraget foruden Gods tillige Kapital, i alt Fald under visse nærmere Betingelser. Jeg skal i den Anledning udtale som min Mening, at det ikke er hensigtsmæssigt paa en Tid, hvor der viser sig Vanskelighed ved at gjenneføre en Ordning, som man anser for at være paabudt i Grundloven, a